

Οὐχὶ ἐξ ιδιοτελείας ἀλλὰ διότι τὸν ἡγάπα, ὁ παῖς ἀπεφάσισε νὰ ἀκούσῃ τὸν φίλον του καὶ νὰ βύσῃ τὰ ὦτα εἰς τὴν φωνὴν τῆς συκοφαντίας. Εἶχε δὲ δίκαιον ὡς τὰ μετέπειτα ἀπέδειξαν. Κατὰ τὸν θάνατον τοῦ Στάτσιγ εὐρέθη ὅτι ἐπρόβλεψεν οὗτος περὶ τῆς διακρίσεως τῆς ἐκτεταμένης περιουσίας του μεταξύ τῶν πεντακοσίων δούλων, οἵτινες ἔδει ἀμέσως νὰ λάβωσι τὴν ἐλευθερίαν των· σχολεῖον ἐπρόκειτο νὰ ἰδρυθῇ πρὸς διδασκαλίαν τῶν τέκνων αὐτῶν εἰς διαφόρους ποσὸν δὲ ἰδιαίτερον προωρίσθη πρὸς περιθαλψίν των νοσοῦντων καὶ ἡλικιωμένων. Κατέλιπεν 800,000 φλωρίνα πρὸς ἰδρυσιν νοσοκομείου, καὶ πόσον σημαντικὸν πρὸς ἐκπαίδευσιν πτωχῶν μαθητῶν. Ἡ ἀδελφὴ του, ἕνεκα τῆς ὁποίας ὑπέστη τὸσαῦτα ἐκ τῶν κακολόγων, θὰ ἐλάμβανεν ὁμοίαν χορηγίαν οἷαν πάντοτε ἐδίδεν αὐτῇ, ἀλλὰ τὴν ὁποίαν μωραὶ καὶ δαπανηραὶ ἐξεῖς ἔκαμον αὐτὴν νὰ σπαταλᾷ ἅμα ὡς τὴν ἐλάμβανεν. Εὐρέθη ἐπίσης ὅτι ἐνθ' διήγε βίον φιλαργύρου πολλοὺς κρύφα κατέστησεν ἱκανοὺς νὰ διαγάγωσιν εὐθυμον καὶ ἐπωφελῆ βίον καὶ ὅμως, τοιαύτη εἶναι ἡ ἀξία τῆς κοινῆς γνώμης, ἐξ ἧς οὐδεὶς ἴσως ὑπέφερε τόσον ὅσον ὁ Στάτσιγ.

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΜΕΡΟΣ Α'. — ΦΥΤΑ

ΚΕΦ. ΚΒ'.

Στελέχη καὶ Κορμοὶ

Λαλοῦμεν περὶ τῶν φυτῶν ὡς ἐχόντων στελέχη καὶ περὶ τῶν δένδρων ὡς ἐχόντων κορμούς. Τὸ δένδρον ἔχει ἰσχυρὸν καὶ στερεὸν κορμόν, διότι ἡ κορυφὴ αὐτοῦ εἶναι μεγάλη καὶ βαρεῖα. Οἱ κλάδοι αὐτοῦ ἐκτείνονται τοσοῦτον, ὥστε τὸ δένδρον θὰ ἐθραύετο ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἐὰν δὲν εἶχε στερεὸν κορμόν.

Τὸ ξυλῶδες μέρος τοῦ κορμοῦ εἶναι πολὺ ἰσχυρόν. Τὰ στελέχη τῶν φυτῶν δὲν ἔχουσι ξύλον ἐν αὐτοῖς, διότι δὲν τὸ χρειάζονται. Εἶναι ἱκανῶς ἰσχυρὰ νὰ βασιτάσωσι τοὺς κλάδους χωρὶς νὰ ἔχωσι ξύλον ἐν αὐτοῖς.

Φυτὰ τινὰ ἔχουσι τὰ στελέχη αὐτῶν ἰσχυρῶς πεποιημένα κατὰ παράδοξον τρόπον· ὑπάρχει ἐν αὐτοῖς γῆ μετὰ πυρίτου λίθου μεμιγμένη. Τοῦτο εἶναι εἰς τὸν σίτον καὶ τὴν σικάλιν καὶ εἰς πολλὰ εἶδη χόρτου. Ἰδετε πόσον ὑψηλὸν εἶναι τὸ στέλεχος τῆς σικάλεως καὶ τοῦ σίτου. Εἶναι δὲ λίαν ἰσχυρόν· ἀλλ' ὅταν ὁ ἀνεμος τὸ κλίνῃ δὲν θραύεται, διότι ὁ πυρίτης λίθος ἐν αὐτῷ τὸ καθιστᾷ ἰσχυρόν.

Ὁ πυρίτης εἰς διάφορα εἶδη ἀχύρων καθιστᾷ αὐτὰ κατάλληλα νὰ χρησιμεύσωσιν εἰς κατασκευὴν πύλων. Δὲν ἦσαν ἀκούοντες ἰσχυρὰ πρὸς τὴν χοῆσιν ταύτην, ἐὰν δὲν ὑπῆρχε πυρίτης ἐν αὐτοῖς.

Δὲν δυνάμεθα νὰ ἴδωμεν οὐδὲ νὰ ψαύσωμεν τὸν ἐν τῷ ἀχύρῳ πυρίτην· ὁ λόγος δὲ, ὅτι τὰ μόρια τοῦ πυρίτου εἶναι τοσοῦτον λεπτά, καὶ τοσοῦτον καλῶς μεμιγμένα μετὰ τῶν ἰσχυρῶν τοῦ ἀχύρου. Ὁ λε-

πτὸς οὗτος πυρίτης ἐν τῷ ἀχύρῳ καθιστᾷ τὴν πέφραν αὐτοῦ τοσοῦτον χρήσιμον εἰς στίλπνωσιν τοῦ μαρμάρου. Ἐν τισι φυτοῖς δύναται τις νὰ αἰσθανθῇ τὴν ἀνωμαλίαν, ἥτις γίνεται ἐκ τοῦ πυρίτου.

Ἀλλὰ θὰ ἐρωτήσῃτε πῶς ὁ λίθος ἢ ὁ πυρίτης εἰσέρχεται εἰς τὰ φυτὰ ταῦτα· ἐκμυζᾷται ἐκ τοῦ ἐδάφους διὰ τῶν ἐν ταῖς ρίζαις στομιῶν καὶ ἀνέρχεται διὰ τοῦ ὕγρου ἐνθα χρειάζεται, ἥτοι ἐν τῷ στελέχει τοῦ σίτου καὶ ἐκεῖ σταματᾷ· οὐδέποτε δὲ σφάλλει· οὐδόλως δὲ εἰσέρχεται ἐντὸς τῶν κόκκων τοῦ σίτου, διότι ἂν τοῦτο ἐγένετο, τὸ ἄλευρον τὸ ὅποιον ἐξ αὐτῶν κατασκευάζεται θὰ ἐτρίψε, τοῦτο δὲ θὰ εὐρίσκομεν ὅταν ἐτρώγομεν τὸν ἄρτον.

Καίτοι τὰ φυτὰ τὰ ὅποια δὲν ἔχουσι ξύλον ἐν τοῖς στελέχεσιν αὐτῶν ἀποθνήσκουσι· τὸ φθινόπωρον, αἱ ρίζαι τινῶν ἐξ αὐτῶν ζῶσι καθ' ὅλον τὸν χειμῶνα. Ἀλλὰ τὰ δένδρα ὡς γινώσκουμεν, διατηροῦνται ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἄλλο ἔτος. Οὕτω συμβαίνει εἰς τὰ χαμόδενδρα καὶ τὰς φράκτας· ταῦτα δύναται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς μικρὰ δένδρα. Τινὲς θάμνοι εἰσὶ τοσοῦτον μικροί, ὥστε δὲν χρειάζονται νὰ ἔχωσι τὰ στελέχη αὐτῶν· ξυλῶδη πρὸς ἀπλὴν στήριξιν τῶν κλάδων.

Στελέχη καὶ κορμοὶ συνήθως ἴστανται ἀφ' ἑαυτῶν· ἀλλ' εἰσὶ τινὰ οὐδόλως δυνάμενα τοῦτο νὰ πράξωσι· τότε τὸ φυτὸν καλεῖται περιπλοκάς. Αἱ περιπλοκάδες στηρίζονται κατὰ διαφόρους τρόπους. Τινὲς στηρίζονται διὰ ἀπλῆς περιστροφῆς περὶ τι ἀντικείμενον. Τοῦτο συμβαίνει εἰς τὸ φυτὸν τοῦ φασιόλου· στρέφεται τοῦτο καθόσον αὐξάνει περὶ τὸν στύλον, ὅστις πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον τίθεται.

ΤΟ ΜΕΓΑ ΑΛΕΞΙΒΡΟΧΟΝ

Πρὸ τίνος χρόνου μεγάλη ξηρασία ἐπακράτει ἐν τισι τῶν μεσογείων ἐπαρχιῶν τῆς Ἀγγλίας. Διάφοροι εὐσεβεῖς ἀγρόται, οἵτινες ἐφοβοῦντο μήπως οἱ καρποὶ αὐτῶν χαθῶσιν δι' ἑλλειψιν ὕγρας, συνεφώνησαν μετὰ τοῦ ἱερέως αὐτῶν νὰ κάμωσιν ἰδιαίτερον προσευχὴν ὅπως αἰτήσωσι παρὰ τοῦ Θεοῦ νὰ ἀποστείλῃ βροχὴν· συνήλθον ἐπομένως, καὶ ὁ ἱερεὺς, ἐλθὼν ἐνωρίς, ἔτχε τὸν καιρὸν ν' ἀνταλλάξῃ φιλικὰς ὁμιλίας μετὰ τιῶν ἐκ τοῦ ποιμνίου του. Βῆσπλάγῃ δὲ ἰδὼν μίαν τῶν μικρῶν θαμνῶν εἰς τὸ Κυριακὸν σχολεῖον κύπτουσαν ὑπὸ τὸ βάρος μεγάλου παλαιοῦ ἀλεξιβρόχου τῆς οἰκογενείας· «Τί λοιπόν, εἶπεν, Μαρία σὲ ἔκαμε νὰ φέρῃς τὸ ἀλεξιβρόχον αὐτὸ ἐν πρώτῃ τόσον ὠραία ὡς αὐτήν.» Ἡ κόρη ἀτενίζουσα ἐπὶ τοῦ προσώπου του μὲ προφανῆ ἐκπληξιν ἐπὶ τῇ ἐρωτήσει, ἀπήντησε· «Πῶς κύριε, ἐνόμιζον ὅτι θὰ εἴχομεν προσευχὴν διὰ βροχὴν· ἐπομένως ἤμην βέβαια ὅτι θὰ ἐχρειάζετο τὸ ἀλεξιβρόχον.» Ὁ ἱερεὺς ἐμειδίασε, καὶ ἡ προσευχὴ ἤρξατο. Ἐνῷ προσήρχοντο, ἀνεμος ἠγέρθη, ὁ οὐρανὸς, πρότερον τοσοῦτον καθαρὸς καὶ διαυγής, ἐπληρώθη νεφῶν καὶ εὐθὺς, ἐν μέσῳ ζωηρῶν

αστραπῶν καὶ φοβερῶν βροντῶν θυελλώδης βροχὴ κατέκλυσε τὴν χώραν. Οἱ παρευρεθέντες εἰς τὴν προσευχὴν, οὐδόλως παρασκευασθέντες διὰ νὰ δεχθῶσι τὴν εὐλογίαν ἣν ἐζήτουν, ἐφθασαν εἰς τὰς οἰκίας των κατὰβροχοι, ἐνῶ ἡ Μαρία καὶ ὁ ἱερεὺς ἐπανῆλθον ὁμοῦ ὑπὸ τὸ ἀλεξίβροχον τῆς οἰκογενείας.

Ὁ στρατηγὸς Δῆ μετέβαινεν ποτὲ διὰ τοῦ σιδηροδρόμου ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην πόλιν τῆς Ἀμερικῆς, ἐκάθητο δὲ ἐντὸς τοῦ βαγονίου εἰς τὴν ἀπωτέραν ἄκρην· τὰ ἄλλα καθίσματα ἦσαν κατεϊλημμένα ὑπὸ ἀξιωματικῶν καὶ στρατιωτῶν. Γραία τις ταπεινὸν ἐξωτερικοῦ εἰσῆλθεν ἐν ἐνὶ τῶν σταθμῶν, καὶ μὴ εὐροῦσα θέσιν, οὐδεμιᾶς δὲ προσενηχθείσης αὐτῇ, ἐπλησίασε τὸν στρατηγόν. Ἀμέσως οὗτος ἐσηκώθη, καὶ ἔδωκεν αὐτῇ τὴν θέσιν του. Ἀμέσως πάντες ἠγέρθησαν καὶ προσήνεγκον τὴν θέσιν των εἰς τὸν στρατηγόν· ἀλλ' οὗτος ἀταράχως εἶπεν: «Ὁχι, κύριοι, ἀφοῦ δὲν ὑπῆρχε θέσις διὰ τὴν ἀσθενῆ γραίαν δὲν δύναται νὰ ὑπάρχῃ καὶ δι' ἐμέ.» Τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν ἀξιωματικῶν. Ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον ἐξῆλθεν τοῦ βαγονίου, ὥσαντι τὰ καθίσματα ἔκαιον· καὶ ὁ στρατηγὸς καὶ ἡ γραία εἶχον ὁλόκληρον τὸ βαγόνιον εἰς τὴν διάθεσίν των.

Τὸ νέον σύγγραμμα τοῦ δόκτωρος Σχλιέμαν ὁ «Ιλιος» ἔτυχεν ἀρίστης ὑποδοχῆς ἐν ταῖς μεγαλουπόλεσι τῆς Εὐρώπης, καίτοι δὲ λίαν δαπανηρὸν ἐξεπονήθη εἰς πολλὰς ἑκατοντάδας ἀντιτύπων ἅμα τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ τῆς ἐκδόσεώς του.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἐτυπώθη κατ' αὐτὰς ἐν Λονδίῳ ἑκδόσεις τῆς Νέας Δι-αθήκης καὶ πωλεῖται ἀντὶ 10 λεπτῶν ἑκάστον ἀντίτυπον. Ὁ ἐκδότης ἐπώλησε μέχρι τοῦδε 400,000. Ἐλπίζει δὲ νὰ πωλήσῃ ἐντὸς ἐνὸς ἔτους 1,000,000 ἀντιτύπων.

Κατὰ τὸ «Ἀθηναῖον» τοῦ Λονδίνου ὁ λόρδος Βήκον-σφειλδ ἐκέρδησεν ἐκ τῆς ἐκποιήσεως τοῦ χειρογράφου τοῦ νέου αὐτοῦ ἱστορήματος ὁ «Ἐνδυμίων» 10,000 λίρας στερ-λίνας· τὸ μυθιστόρημα τοῦτο ὁ λόρδος Βήκονσφειλδ ἤρχισε γράφειν πρὸ δέκα ἐτῶν.

Ἡ ἐτήσια παραγωγὴ ἀνθρώπων ἐκ τῶν ὀρυχείων τῆς Ἀγγλίας ἀνέρχεται εἰς 136,000,000 τόνους, τῆς δὲ Πρωσσίας εἰς 38,000,000.

Τὰ λειβάδια καὶ αἱ βοσκαὶ τῆς Ρωμανίας ἐκτείνονται ἐπὶ ἐδάφους 1,500,000 στρεμμάτων, ἡ δὲ κατὰ μέ-σον ὅρον παραγωγὴ χόρτου ἐκτιμᾶται εἰς 2,000,000 τό-νους.

Ἐξ κιβώτια πλήρη ἀρχαιοτήτων ἐκ τῶν ἀνασκα-φῶν τῆς Βαβυλώνης ἐκομίσθησαν εἰς τὸ Βρεττανικὸν μου-σεῖον περιέχοντα ἐνεπιγράφους πινακίδας ἐν οἷς καὶ μίαν φοινικικὴν ἐπιγραφὴν.

Ἀνασκαφαὶ ἐγένοντο ἐπὶ τινος μῆνης εἰς τὴν ἀρ-χαίαν Σύδαριν· μεταξύ τῶν ἀνακαλυφθέντων ἀρχαιοτήτων εἶναι καὶ τρεῖς χρυσαὶ πλῆκτες, μὲ ἐλληνικὰς ἐπιγράφας, αἵτινες κατετέθησαν ἐν τῷ ἐθνικῷ μουσεῖῳ τῆς Νεαπόλεως.

Ἡ διάσθημος ἡθοποιὸς Σάρρα Βερνχάρτ ἐξετέλεσε 63 παραστάσεις ἐν Ἀμερικῇ ἐξ ὧν εἰσπραχθήσαν 226,419 δολλάρια.

Κατὰ τὸ ἔτος 1830, 4,735 ἐμπορικοὶ οἶκοι ἐπώ-χρυσαν ἐν ταῖς Ἡνωμ. Πολιτείαις τῆς Ἀμερικῆς μὲ παθη-τικὸν 65,752,000 δολλάρων.

Ὁ πληθυσμὸς τῆς γῆς ἀνέρχεται εἰς 1,455,923,500 κατοικοῦντας ἐπὶ ἐκτάσεως 52,532,394 τετραγ. μιλίων.

Ἡ γλαυὺς ἐγένετο ἀντικείμενον σπουδαίων συζητή-σεων ἐν τῇ Βουλῇ τῶν λόρδων ἐν Ἀγγλίᾳ· οὕσα δηλ. ἀρ-πακτικὸν, τὴν μὲν ἡμέραν ἀναπαύεται κεκρυμμένη, τὴν δὲ νύκτα ἐγρηγορεῖ καὶ βοηθουμένη ὑπὸ τῶν πλατειῶν πτερυγῶν καὶ τῶν μαλακῶν αὐτῆς πτερῶν, τὰ ὅποια τῇ ἐπιτρέπουσι νὰ ἵπταται ἀθόρυβως, ἐνεργεῖ φονικώτατον πόλεμον κατὰ διαφόρων βλαπτικῶν ζώων, μάλιστα δὲ τῶν ἀρουραίων μυῶν, δυναμένη ἐν μιᾷ νυκτί ἕως 100 τοιού-τους νὰ φονεύσῃ, διὸ νῦν προστατεύεται διὰ νόμου, ὅπως καὶ τὰ ἄλλα τὰ τοιαῦτα ὠφέλιμα τῷ ἀνθρώπῳ ζῶα.

Λύσις Αἰρίγματος Α'.

Ψαρά—Ἀραψ.

Ἐλυσαν αὐτὸ αἱ κ. Μαριγὼ Φιλίππου, Παρασκευὴ Πε-ράκη, καὶ οἱ κ. Γ. Χ. Χέλμης, Χ. Βοζίκης, Δ. Ρωμαΐδης, Π. Π. Ζαγκλῆς (Ἀθηνῶν), Θεοδώρα Ι. Ζυμβρακάκη, Ζωὴ Π. Δημητριάδου, Π. Κ. Ἀποστολίδης (Πειραιῶς), Μιλι-άδης Βιτιάδης (Χίου), Αἰκατερίνη Π. Σταματιάδου (Ναύ-πλιον).

Τὸ Τυπογραφεῖον τῆς ΑΘΗΝΑΪΔΟΣ ἐν ὁδῷ Βουλῆς ἀρ. 29 προμηθεύει πλουσίαν συλλογὴν εἰκόνων ἐξ Εὐρώπης, ἐν χαλκογραφίᾳ καὶ ξυλογραφίᾳ, γνω-στοποιεῖ τοῖς ἐκδόταις συγγραμμάτων παντὸς εἶδους ὅσοι θέλουσι νὰ κοσμήσωσι τὰ βιβλία των δι' εἰκό-νων, ὅτι τὸ Τυπογραφεῖον προθύμως παραχωρεῖ ΔΩ-ΡΕΑΝ ταύτας, ἀρκεῖ τὸ βιβλίον των νὰ τυπωθῇ ἐν τῷ Τυπογραφείῳ τῆς ΑΘΗΝΑΪΔΟΣ, ἐνθα πᾶσα ἐργα-σία ἐκτελεῖται λίαν φιλοκάλως καὶ διὰ νεωτάτων Εὐ-ρωπαϊκῶν χαρακτῆρων.

Ἄμα τῇ παραλαβῇ τῆς συνδρομῆς, ἀπο-στέλλεται δωρεὰν τοῖς κ. Συνδρομηταῖς τῆς «Ἀθηναΐδος» χρωματισμένη εἰκὼν.

ΓΡΙΦΟΣ 2.



Ζωὴ Π. Δημητριάδου.